

MANIFEST DEL FOSSAR DE LA PEDRERA

Barcelona 16 de febrer de 2020

Al setembre de l'any passat, 2019, coincidint amb el 80è aniversari de l'inici de la Segona Guerra Mundial, el parlament europeu va aprovar una resolució sobre **la importància de la memòria històrica europea de cara al futur d'Europa** equiparant el nazisme i el comunisme com a règims igualment totalitaris i genocides. La qüestió no és nova: ja des dels anys de la guerra freda els sectors ultraconservadors van alimentar un revisionisme historiogràfic que qüestionava el paper de la Resistència antinazi i cercava en última instància absoldre als nazifeixismes de les seves responsabilitats criminals en caracteritzar-los com una resposta reactiva, indesitjable però explicable, davant l'amenaça d'extensió del comunisme soviètic.

El que fins fa pocs anys era objecte només d'un debat acadèmic s'ha convertit avui en un assumpte funcionalment polític. La declaració del parlament europeu, sota la iniciativa fonamental del grup de Visegrado (Hongria, Polònia, la República Txeca i Eslovàquia) amb el suport dels països bàltics, fa una crida a condemnar "*los crímenes cometidos por las dictaduras comunista, nazi y de otro tipo*", sense aprofundir en el context històric i sense que quedi gens clar, per exemple, si el franquisme està inclòs en el grup.

S'oblida expressament que la Segona Guerra Mundial no va començar estrictament amb la invasió de Polònia l'1 de setembre de 1939, sinó que va tenir com a pròleg necessari la guerra d'Espanya de 1936 a 1939, el primer cas al continent europeu d'una agressió no declarada per part d'Alemanya i Itàlia a un Estat sobirà membre de la Societat de Nacions davant la passivitat, o la complicitat, segons els casos, d'un impotent Comitè de No Intervenció.

Es defuig el fenomen més important i massiu de solidaritat de l'era contemporània, cristal·litzat en la mobilització de més de 35.000 voluntaris procedents de 54 països que van fer seva la causa de la República Espanyola erigida en la primera trinxera contra el feixisme.

S'amaga que els comunistes espanyols, que van jugar en la guerra d'Espanya un paper fonamental com impulsors de la creació de l'Exèrcit Popular, van esmerçar la seva experiència militant antifeixista en la resistència contra l'ocupació alemanya, tant a França com a la Unió Soviètica, amb la confiança, més tard defraudada, que els aliats ajudarien a fer caure la dictadura de Franco.

Es difumina la responsabilitat de les potències occidentals que, amb la seva política de tolerància, el màxim exponent de la qual fou la humiliació del Pacte de Munich de 1938, van acceptar el rearmament alemany, la rectificació unilateral de fronteres i la violació sistemàtica de les clàusules del tractat de Versalles, tot amb la inútil esperança de que els impulsos agressius de Hitler s'orientessin exclusivament cap a l'Est d'Europa.

Es menysté, quan no es menysprea, el valor de la contribució militar de les forces comunistes franceses, italianes, belgues, iugoslaves o gregues en la derrota de la Wertmacht. Les seves accions en la rereguarda dels territoris ocupats van obstaculitzar línies de subministrament, van sabotejar la producció de guerra o paraitzar el transport d'unitats militars obligant a l'Alt Estat Major alemany a dedicar a la repressió de la Resistència forces que, si haguessin estat al front, haurien causat importants danys als exèrcits aliats.

També s'obliden les decisives contribucions dels comunistes francesos i italians als governs de reconstrucció de postguerra, entre 1944 i 1947, i la seva contribució a la construcció de l'Estat de benestar social tal com l'hem conegut fins fa poc. A França van ser ministres comunistes els que van implantar el sistema de salut pública, el sistema de pensions, els subsidis familiars, el reconeixement dels comitès d'empresa, la cogestió sindical als sectors productius nacionalitzats, l'assistència mèdica laboral, la reglamentació de les hores extraordinàries i l'estatut de la mineria.

A Itàlia, els comunistes van impulsar la reforma agrària per treure el Mezzogiorno del tradicional endarreriment, van impulsar definitivament la indústria del nord i van ser part fonamental perquè la Constitució de 1947 definís el nou règim com "una República democràtica basada en el treball".

A Espanya, els comunistes van mantenir la lluita contra el franquisme des del mateix moment de la derrota de la República fins a la consecució de les llibertats democràtiques. Lluita que no van abandonar ni un sol moment al llarg de les quatre dècades de pervivència del franquisme, pagant aquesta lluita amb centenars d'executats i milers d'anys de presó.

Qualsevol equiparació entre nazisme i comunisme és moralment injusta, històricament errònia i políticament menyspreable.

Els comunistes, hereus d'una de les grans corrents filosòfiques de la contemporaneïtat, han contribuït a configurar la civilització tal com l'hem coneguda; els nazis, fills de la barbàrie anti-il·lustrada, van aspirar a destruir-la.

El Parlament Europeu s'hauria d'inquietar per les expressions de reconeixement a Ucraïna, soci preferent de la UE i de l'OTAN, a Stepan Bandera, líder ultranacionalista, antisemita, responsable de pogroms i crims de guerra sota l'ocupació nazi; o preocupar-se pels homenatges anuals que Estònia, Letònia i Lituània dediquen a les seves unitats Waffen-SS, col·laboradores necessàries dels grups especials de la policia alemanya que executaven matances massives de població jueva, i que avui són considerades agrupacions de patriotes que van combatre per la independència enfront de l'ocupació soviètica. Perquè l'equidistància és l'impossible punt d'equilibri entre víctimes i botxins i perquè, com anunciava Bertolt Brecht, "encara és fèrtil el ventre que va engendrar a la bèstia".

Envieu les adhesions al correu electrònic expresopolitics@gmail.com